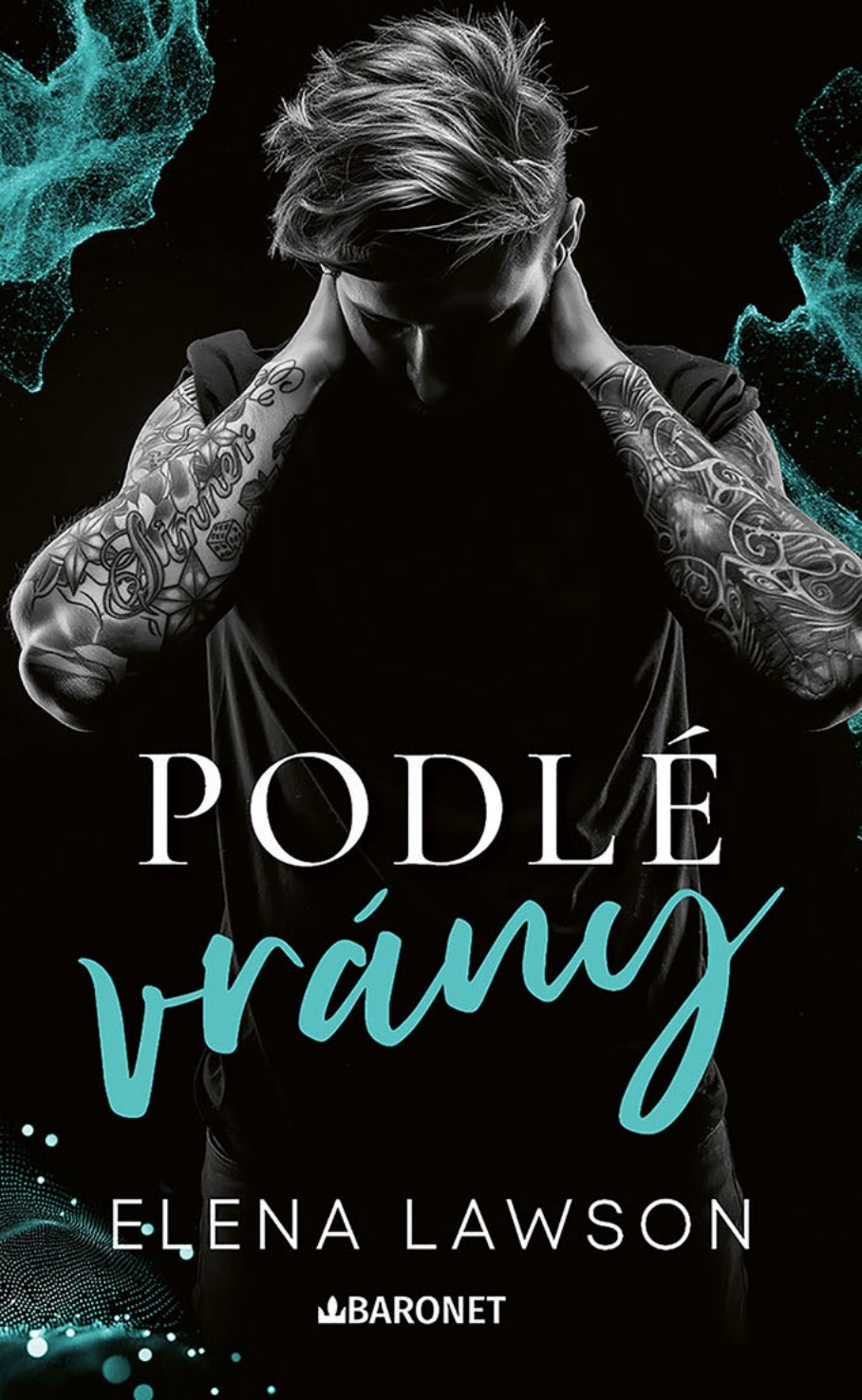

PODLÉ

vrány

ELENA LAWSON

 BARONET

Podlé Vrány

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Elena Lawson

Podlé Vrány – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PODLÉ
vrány

Vrány z Briarovy akademie 1

PODLÉ
vrány

ELENA LAWSON

 BARONET

*Všem mizerům, podle kterých je normální
vztáhnout ruku na svoje dítě, partnera či partnerku.
Na stránkách této knihy najdete svou velkolepou smrt.
Zhyňte v pekle.*

*A mému snoubenci, správnému chlapovi, k němuž se
vracím poté, co celý den fantazíruju o lumpech.
Děkuju ti, že nejsi mizera.*

1. KAPITOLA

Corvus

Randyho tělo ještě ani nezačalo smrdět. Podle stále lepavých krvavých šmouh kolem řezných ran na jeho hrudi bych řekl, že je mrtvý asi hodinu. Možná míň.

„Ty pitomče.“ Rozzuřeně jsem zíral na jeho ohnuté tělo, vytáhl jsem nůž a krátce a ostře hvízdal na ostatní, abych je upozornil, že tady možná nejsme sami.

Uslyšel jsem za sebou tichý dusot nohou. Rook a Grey běželi uličkou, a když se přiblížili, zpomalili do kroku.

Jakmile Rook uviděl, jak se ta napůl ležící, napůl sedící mrtvola opírá o zrezivělou zelenou popelnici, zaklel a zhoupl se na patách. Poškrábal se širokou dlaní na čelisti. „Takže ta, co nám dala tip, nekecala.“

No, neříkej.

O mrtvém řekla Světcům holka, která po zavírací době doplňuje regály ve Valley-Martu. Skoro všichni ve městě dobře vědí, že nemají jako první volat poldy, a ti, kdo to netuší... to brzo zjistí.

Pokud se na ulicích objeví krev, nechcete, aby se toho případu ujali neschopní strážníci z policejního od-

dělení v Thorn Valley. Nezajímáte je a neochrání vás. Od toho tu jsou Světcí.

Klekl jsem si, abych zakrvácenými konečky prstů zavřel Randymu víčka, a sklonil jsem hlavu. Grey si dřepel vedle mě, přiložil dva prsty Randymu pod bradu a pokusil se nahmatat pulz. Jako by snad někdo takhle bledý a tak *ztuhlý* mohl ještě žít.

Asi o dvě vteřiny později ruku stáhl a svěsil hlavu.

„Oznámím to,“ pronesl Grey, svědomitě vytáhl mobil a vstal.

„Drž se blízko,“ zavrčel jsem, když chtěl poodejít dál.

„Na příští poradě se měl stát řádným členem,“ přemýšlel Rook nahlas a kousal se u toho do piercingu ve rtu. Moc dobře ví, že tenhle jeho zlovyk nesnáším.

Zvedl jsem se z kolen a napřímil. „Už se jím nestane.“ Natáhl jsem ruku k batohu, který měl Rook přehozený přes rameno. „Podej mi plachtu. Musíme se o to postarat a já sakra potřebuju sprchu.“

Rook mi hodil tašku a já z ní vytáhl složený modrý čtverec. Trhl jsem sebou, protože plachta zašustila a ten zvuk se v uličce odrazil od vysokých cihlových zdí. Páchlo to tu po odpadcích, zároveň se mi ale na tom místě cosi nezdálo. Jako bych tu cítil kolínskou nebo nějakou opravdu strašnou vodu po holení. Jako by borová šiška ošoustala limetku. Z toho puchu jsem nakrčil nos.

„Mějte oči otevřené.“

Rook přikývl, vytáhl svůj nůž a sykl na Greye, aby se už přestal vykecávat do mobilu a přišel nám pomoci.

„Ta řezba,“ promluvil Grey, když ukončil hovor a pomáhal mi natáhnout plachtu, abychom do ní zabalili mrtvolu toho ubožáka. „Byla to Esa?“

Podle brutálně vyřezaného písmena „A“ do kůže na Randyho hrudi by to napadlo každého, mě to však nepřesvědčilo.

„Už měsíce si nemůžu na Železný esa stěžovat,“ zasyčel jsem. „Nemají k tomuhle důvod. Nedává to smysl.“

„Ale to pořezání...“

„Vím, jak to vypadá, Wintersi.“

Oba moji bráchové se odmlčeli. Společně jsme pevně zabalili Randyho tělo do plachty a omotali ho lepicí páskou jako zatracenou štangli salámu.

Bylo mu teprve čtyřiaadvacet. Neměl žádnou rodinu, žádné děti, dokonce ani přítelkyni. Vzhledem k tomu se Randymu dostane rozloučení jen od Světců z Thorn Valley. Připijou si na něj a hodí ho do vody. Je to to nejlepší, v co mnoho z nás může doufat.

„Diesel nařídil, abysme ho prozatím odvezli do Vraního hnízda. Říkal, že se o něj pozdějc postará,“ oznámil mi Grey, když jsme s tím byli hotoví.

Strčil jsem zbytek lepicí pásky do batohu a hodil ho Rookovi.

Když jsem na to nic neřekl a stále uvažoval nad tou záhadou, kterou představovalo Randyho pořezané tělo, Rook ke mně přistoupil. „Chceš, abych sem najel s roverem?“

Přikývl jsem a bradou ukázal na Greye. „Jdi s ním.“

Na to, že máme v Severní Kalifornii začátek října, bylo dneska večer celkem chladno. Tak snad rover od té mrtvolky moc nenačichne, než Diesel pošle pro čisticí četku, aby se o to postarala. Není nic horšího než cítit po ránu mrtvolu.

Bráchové se chystali odejít, v ústí uličky však zabučel motor a vzápětí se skřípotem brzd ztichl. Zvedl

jsem ruku s pistolí, abych kluky bránil, a prst už držel vedle spouště.

Naleštěný černý sedan ještě ani úplně nezastavil, když zezadu někdo vyskočil.

Namířil jsem.

Ztěžka jsem vypustil vzduch z plic. Uvolnil jsem se, protože jsem zahlédl dlouhé nohy, hřívu tmavě hnědých vlasů a tak dokonalý zadek, až mi škublo v pérú.

„Seberte tu mrtvolu,“ sykl jsem.

Grey i Rook ji popadli každý za jeden konec a zatahli Randyho tělo do stínů za popelnici, dál z dohledu.

Zatímco holka bouchala zaťatými pěstmi do kufru, ze dveří vystoupil řidič. Ta potvora měla docela sílu. Překvapilo by mě, kdyby v plechu nezůstala aspoň jedna promáčklina.

„Slečno,“ zaprosil řidič. „Slečno, škola je dva kilometry odsud. Do kopce. Slečno, prosím...“

„Otevři ten pitomej kufr,“ vyštěkla na něj zvucným hlasem. Bylo v něm slyšet varování a řidič to musel vycítit, protože zvedl ruce, jako by se vzdával. To gesto jsem dobře znal. Vrátil se pak ke svým otevřeným dveřím a odemkl kufr.

„Avo Jade,“ ozval se z přítmi zadního sedadla tenký ženský hlas, zatímco okno pomalu sjíždělo dolů. „Okamžitě se vrať do auta.“

Ta holka – zřejmě řečená Ava Jade – prosbu starší ženy ignorovala a vytáhla z vozidla obrovský kufr a školní brašnu. Když ten zatracený krám dopadl na zem, málem ji vzal s sebou, narovнала však kufr i sebe a se všemi svými věcmi zadýchaně vyrazila pryč.

„Avo Jade!“

Holka se zastavila a s hlasitým zavrčením se otočila. Podle toho, jak zatínala čelisti, v ní asi bublala zlost.

„Radši se ubytuju na stupidní elitářský akademii, než abych strávila jedinou noc v tvém ztraceném *muzeu*.“

Nevěnovala starší ženě už ani vteřinu. Otočila se na patě a s neskrývanou nelibostí odešla.

Grey i Rook natahovali krky, aby líp viděli, a já jsem potlačil zasténání.

„Je to stará Humphreyová?“ zeptal se Rook.

Je to bohatá mrcha. Její mrtvý manžel pocházel z majetné rodiny. Bydlí ve velkém sídle na Waverley Place úplně sama. Ale šušká se, že tam má aspoň devět koček a papouška, který dnem ani nocí nezavře zobák.

„Vypadá to tak,“ odpověděl Grey a natahoval uši, aby poslouchal vzdálený šum už mnohem civilizovanějšího rozhovoru mezi tou starou mřou a řidičem. Pobídla ho, *ať nechá tu holku být a odveze ji prokrisťta domů*.

Vozidlo za minutu odjelo a potom jsme slyšeli jenom vzdálenou ozvěnu koleček kufru hlučně poskakujících po chodníku. Holka mířila po Hlavní třídě směrem k Briarově akademii.

Jakmile červená zář zadních světel sedanu zmizela, oba kluci se vrhli kupředu. Nakukovali za roh zdi na konci uličky, aby měli na tu holku lepší výhled.

„Neměli bysme...“ Rook se odmlčel a rošťácky povytáhl koutek rtů. Na Randyho na okamžik zapomněl.

„*Ne*.“

„Ten zmrď, co zabil Randyho, se ještě může potulovat někde kolem,“ dodal Grey. „Měli bysme ji aspoň varovat, když už ji nesvez—“

„Řekl jsem *ne*,“ zopakoval jsem a oba důrazně probodl pohledem.

Rook to hned nechal být, Grey to však stále nepochopil. Ale docvakne mu to, i kdybych to do něj musel vmlátit.

Zastrčil jsem si pistoli za zády za opasek kalhot. „Ona není náš problém, sakra.“

Nebudeme se namáhat kvůli rozmazlené bohaté fúrii, která bude zítra celý den vzlykat v ordinaci zdravotní sestry, že má z těch fungl nových lodiček puchýře. To ani omylem.

Grey za ní ještě chvíli hleděl. Vůbec se mi nelíbilo, jak sledoval její pohyb. Kruci, dokonce i Rook se mi zdál vytočený z toho, že jsem jim nedovolil, aby za ní běželi. Otáčel kroužek ve rtu mezi zuby pořád doko-la a tmavé oči se mu zlostí leskly, přestože se snažil předstírat, že je mu to u prdele.

„V Thorn Valley jsou fajnovější prdelky než tahle,“ zkoušel jsem na Greye jinou taktiku. „Vlastně vím celkem jistě, žeš před hodinou od jedný takový vyle-zl z postele.“

Grey naklonil hlavu na stranu a se smíchem si odfrkl.

Oba jsme věděli, že se v tom druhém nepletu, ale dobře jsem si uvědomoval, že to první je naprostá kravina. Nikdy jsem neviděl zadek, co by stál za víc než jednu noc. Ovšem tahle prdelka – ta bude znamenat problém, to poznám.

Šlo to vidět podle zvědavých pohledů mých bratrů, když se za ní naposledy zadívali, než se otočili ke mně pro další rozkazy. S touhle Avou Jade budu muset něco udělat, a to rychle.

„Doběhněte pro rover,“ nařídil jsem jim. „Vypadá to, že zítra přivítáme na Briarově akademii novou studentku.“

2. KAPITOLA

Ava Jade

„Prokletá pitomá kolečka,“ zaklela jsem a nakopla kufr zpátky na přední stranu. Ten zatracený krám byl přecpaný, starý jako čas sám a jedno kolečko mi před půl kilometrem upadlo. Stejně jsem zavazadlo táhla za sebou a udržovala ho v rovnováze, zatímco se vrátce kymácelo na jediném fungujícím kolečku.

V tom kufru byl veškerý můj majetek. Tak či onak ho musím do toho kopce dostat.

Jako na zavolanou se mraky nade mnou roztrhly a měsíc osvítil budovu, která se za příští zatačkou tyčila mezi stromy.

Postupně se přede mnou skládaly dohromady omšelé cihlové zdi pokryté mladým břečťanem. Potemnělá okna v přízemí byla osazena do černých kovových rámců, podobně jako široké dveře ve zšeřelém chřtánu nad vstupním schodištěm. Nápis vyvedený tučným tiskacím patkovým písmem hlásal: **Briarova akademie**. Pod tím byla lesklou stříbrnou kurzívou doplněna slova: *na křídlech vran*.

Cože? Žádný latinský citát? Asi tu jsou moderní.

Temně jsem se uchechtla a trhla sebou, protože mě tak tížila ramena, že jsem měla strach, aby vydržela. Ten podělaný kufr si vybral zrovna tenhle okamžik, aby na zahnuté příjezdové cestě najel na šutr, a trhl mi rukou takovou silou, že mi ji sakra málem vyrval z ramenního kloubu.

Prudce jsem se otočila a nakopla ten krám tak tvrdě, jak jsem se odvážila, a v duchu ho proklela.

„Co ti ten ubohej kufr provedl?“

Ve vteřině jsem držela v ruce dýku a nechala zavadlo padnout k nohám.

Z přítomí vstupního schodiště vystoupila holka, a když zahlédla v mé levé ruce tenkou čepel, vytřeštila lesknoucí se hnědé oči.

„Hm, zlato, nechci ti ublížit. Jenom jsem tě přišla přivítat.“

V tu chvíli jsem si všimla, že se ve vzduchu okolo ní vznáší kouř. Vzápětí podpatkem po kolena vysoké kozačky zašlápla zbytky jointu.

O vteřinu později ke mně chladný větřík zavál vůni trávy. Uklidnila jsem se.

„V areálu školy jsou zbraně zakázaný,“ dodala a odkašlala si.

Zasunula jsem dýku za podvazkový pás pod lem sukně.

„Když to na mě nepráskneš, neprásknu to ani já na tebe.“ Kývla jsem hlavou k její noze a zašlápnutému jointu pod ní.

Zasmála se a sehnula se, aby posbírala zbytky po nočních hulení. To asi znamenalo, že jsme dohodnulé. „Předpokládám, že sem teta zavolala předem, že jo?“

Holka přikývla a odstrčila si dlouhé černé vlasy z obličeje. „Jo. Paní Juneová se zjevně neobtěžovala přivítat tě uprostřed noci sama, takže jsem tu já.“

„A ty jsi kdo?“

„Becca. Becca Hartová, tvoje spolubydlící.“

Neznělo to moc nadšeně. Sotva se usmála.

„Bylo mi řečeno, že budu mít vlastní pokoj,“ namítl jsem. Představa, že budu bydlet s někým úplně cizím, mě trochu rozladila.

Jedno už jsem se totiž naučila – lidem nemůžete věřit. Mít bezpečný prostor, kde si můžete po náročném dnu odpočinout a spát, je pro přežití zásadní.

Zachvěla jsem se, ale nemohl za to noční chlad. Setřásla jsem ze sebe dotírající vzpomínky. Teď na ně nebyl čas.

Ta holka – Becca – sešla k patě schodiště a natáhla ruku, aby mi pomohla zvednout ze země kufr. Uviděla jsem její dokonale nalakované třpytivě černé nehty. Nikde ani jediný kaz.

Nosím podobnou barvu, tmavě fialovou, ale nehty mám kratší, oprýskané, na pravém malíčku už se lak úplně sloupal. Rozhodně si toho všimla, nic však neřekla.

„Máš vlastní pokoj. Jsme spolu na patře – jako že ty máš svoji ložnici, já mám svoji ložnici, ale máme společnej obývací a kuchyň. Většina ostatních studentů bydlí nejméně po čtyřech. Na některých patrech dokonce po šesti. Na Briarce nemá nikdo vlastní byt, jenom Bri. No a já jsem měla taky, dokud ses tu neobjevila ty.“

„To je na prd,“ zamumlala jsem, zatímco mi Becca pomáhala táhnout kufr po schodech.

Nehádala se se mnou, ale cítila jsem, jak na mě přimhouřila oči, když zatlačila ramenem do těžkých ocelových dveří a pobídla mě, ať vejdu dovnitř.

„Výtahy jsou obvykle vyhrazený jenom pro Vrány, ale protože tu nejsou a je noc, myslím, že nic nehrozí.“

Becca přešla přes velký mramorový vestibul k vý-
tahu u protější zdi. Chodba nalevo ode mě byla jed-
nou tak široká než v mé staré škole a podle dřevěné
cedulky zavěšené na tepaném kovovém háku visícím
ze stropu se tam dál nacházela ředitelna. Na opačné
straně vestibulu se stáčelo schodiště vedoucí nahoru,
kde byly zřejmě učebny.

Vonělo to tu po naolejovaném dřevu a starých papí-
rech a pod tím byl cítit pach čistících prostředků.

V potmělém vestibulu se ozvalo hlasité *cink* a vrá-
tilo mě zpátky do reality. Viděla jsem, že Becca vchází
do výtahu. Natáhla ruku, aby mi podržela dveře.

„Pohnula bys kostrou? Než nás někdo uvidí.“

Pospíšila jsem si, ale ne proto, že bych se bála ně-
jakých tajemných Vran. Zkrátka jsem hodlala využít
téhle možnosti, abych se nemusela táhnout s tím krá-
mem po schodišti.

Palčivě jsem si uvědomovala, že za sebou na mra-
moru nechávám cestičku z bláta a štěrk, vstoupila
jsem však do výtahu a Becca pustila dveře.

„Kdo jsou Vrány?“ zeptala jsem se, protože mě pře-
mohla zvědavost.

Becca stiskla tlačítko a pak ho pečlivě otřela ruká-
vem.

Lepší vědět předem, na koho si tu dávat pozor.

Musím přežít poslední rok školy a pak budu volná.
Tu svobodu mi nikdo nevezme. Ne, pokud to bude zá-
ležet na mně.

Jak vždycky říkal můj táta – *skloň hlavu a měj oči
otevřené, Avo Jade. Tak lidi jako my v tomhle světě
přežijí.* S tím skláněním hlavy mi to nikdy moc nešlo,
ale člověk se může změnit.

Becca po mně úkosem střelila pohledem a povytáh-
la obočí. „Ty opravdu nejsi zdejší, co?“

„Je to tak moc poznat?“

Kousla se do rtu a nad něčím se zamyslela, než konečně odpověděla: „Zítřa odpoledne.“ Dveře se zase otevřely a pustily nás na dlouhou tmavou chodbu.

„Zítřa odpoledne co?“

Sykla na mě a ukázala na dveře, které jsme míjely. Byly blízko u sebe, než aby se za ně mohly vejít větší pokoje. A tak mi došlo, že tohle jsou studentské koleje. A skoro ve dvě v noci asi všichni spí.

Na konci chodby mi Becca otevřela dvoukřídlé dveře a v té další jsme prudce zahrnuly za roh. Na cedulce tu byl stejným písmem jako dole na hlavních dveřích vyveden nápis *Východní křídlo*.

„U oběda,“ pokračovala, když se za námi zavřely dveře. „Vysvětlím ti všechno, co musíš vědět.“

Vytáhla z kapsy svazek klíčů, oddělila dva kroužky od sebe a jeden mi podala. Visely na něm dva stříbrné klíče. Na jejím kroužku zůstaly tři, všimla jsem si.

„Bydlíme hned tady.“

Becca odemkla dřevěné dveře s číslem 3 a otevřela je. Vešla dovnitř a rozsvítila.

No to mě teda poser.

Naprosto omráčená, unesená a zároveň znechucená jsem prošla širokou předsíní, kde řada úhledných kovových háčků nesla několik bund a čepic, až do úplně zařízeného obývacího pokoje. Kolem naleštěného čtvercového konferenčního stolku stála černá sedačka ve tvaru U. U protější zdi z šedého kamene se vyjímal krb, v němž plameny líně olizovaly komín.

Za pohovkou se táhla dlouhá kuchyňská linka, na jednom konci zakončená lednicí, na druhém sporákem.

Nebyla to jenom varná deska. Ne, tohle byl obří sporák z leštěného chromu a černého skla a na něm aspoň šest hořáků.

V místnosti byly naproti sobě dvoje dřevěné dveře s třešňovou dýhou. Jedny zavřené, jedny mírně pootevřené.

„Ty krásó.“

Uvědomila jsem si, že jsem promluvila nahlas, teprve když ke mně Becca přistoupila tak blízko, až jsem sebou trhla. „Jo. Mám ráda černou. Prostě se hodí ke všemu.“

Když jsem hned neodpověděla, našpulila rty. „Teda, přežiju nějakou barvu, kdybys chtěla něco změnit...“

„To je dobrý,“ ujistila jsem ji hned a zvedla bradu z podlahy.

Obývací pokoj spojený s kuchyní byl skoro tak velký jak můj a tátův sklepní byt. A rozhodně větší než ten karavan, ve kterém jsme žili dřív.

Na hrudi mě bolestivě bodlo a stiskla jsem rty.

„Mám černou ráda. Ale myslela jsem si, že si nesmíme měnit zařízení pokoje, jak chceme. Teta do mě cestou sem hučela všechna zdejší pravidla.“

Teda až potom, co se mě snažila přesvědčit, abych bydlela u ní, a navrhovala, aby mě Jarvis, nebo jak se sakra ten její pitomý řidič jmenuje, vozil každý den do školy. Umlčela jsem ji až tím, že jsem doslova vyskočila z jedoucího vozidla. Bydlet u ní nepřicházelo v úvahu.

Becca pokrčila rameny. „Můj táta věnoval škole novou knihovnu a slíbil jim i novou tělocvičnu.“ Odmlčela se. „Až dostuduju.“

Naklonila jsem hlavu. Opravdu právě řekla to, co mě napadlo? Že její táta doslova vydírá školu slibem, že pořídí nové věci, aby si jeho dcera mohla dělat, co se jí zlíbí? Do háje s boháči. Ovšem musela jsem uznat, že je to pěkně odvážné. Takovým jednáním by taky totiž mohl způsobit to, že by ji vyhodili.

„To vypadá na slušnýho občana z Thorn Valley.“
Vyštěkla smíchy.

„To určitě. Hrozivý pan Hart tady nebydlí. Jenom mě sem poslal, aby si nemusel dělat starosti, že budu brát drogy nebo spát s chlapy. Asi si neuvědomil, že se drogy a penisy najdou v každém koutu týhle země a že nemám problém sehnat obojí, ať už jsem kdekoli.“

Pokřčila rameny.

„Ale nevadí mi, že se cítí provinile. Díky tomu mám tenhle pokoj. Jo, a taky svoji audinu. Abych prý mohla *přijet domů na prázdniny*.“

Přimhouřila jsem na ni oči. Z jejího komentáře o drogách a penisech jsem byla ještě pořád trochu v šoku. Očekávala jsem tu slušňáky, patolízaly, pozéry a kretény. Nečekala jsem...

Ať už je Becca Hartová kdokoli.

Nakonec spolu asi budeme vycházet.

„V pohodě.“ Přikývla jsem. „Tamhle je můj pokoj, předpokládám?“

Ukázala jsem na mírně pootevřené dveře. Becca mi připadala jako někdo, kdo svůj pokoj zavírá.

„Jo, to je on,“ pronesla zvonivě a zívla. Odšourala se do kuchyně a z jedné skříňky vylovila sáček arašídů.

Zastavila se s rukou na klíce svých dveří. „Zítra v jídelně za mnou přijď“, dodala a nechala mě v obýváku samotnou. „Ráno mě tu neuvidíš, nejdu do školy, musím někam jít.“

„Dobře,“ odpověděla jsem a zvedla kufr, protože jsem měla strach, aby rozbitá kolečka neudělala na leštěné dřevěné podlaze rýhy.

V pokoji jsem opřela zavazadlo o zeď a prudce vydechla. Hmatala jsem po studené hrbolaté stěně, abych našla vypínač, a zaklela, když jsem si o něco nakopla palec u nohy.

Konečně jsem ho objevila a nad hlavou se mi probralo k životu světlo. Bylo tak ostré, že jsem ho hned chtěla zase zhasnout, ale zvědavost nade mnou zvítězila.

Jako první jsem uviděla postel. Zakrýval ji strašný nařasený fialový přehoz a polštářky v podobném stylu. Kdo sakra potřebuje osm polštářků? Celý život jsem byla šťastná, když jsem měla aspoň jeden.

V duchu jsem se ošila a slíbila si, že jakmile budu mít možnost, koupím si nové povlečení. Zbytek pokoje tak hrozný nebyl. Stěnu, na níž byl vypínač, pokrývala plastická perlově bílá tapeta a tmavě fialové barvy ostatních stěn s tím docela pěkně ladily.

Palec jsem si narazila o dlouhý stůl z tmavého dřeva, na němž stála jedna z těch nóbl mosazných lamp. Nalevo od postele se nacházela vestavěná skříň a dveře napravo snad povedou do koupelny.

Tak jsem pospíchala to zkontrolovat, až jsem málem zakopla. Tentokrát jsem vypínač našla snadněji. Jo, kruci.

Pokoj opravdu měl vlastní koupelnu se zaskleným sprchovým koutem a snímatelnou sprchovou hadicí. Byla tu dvě umyvadla, protože... boháči na to mají. Do zrcadla byl zapuštěn jasný proužek světla. Přistoupila jsem blíž a všimla si, že je jedno místo trochu rozmazané, a dotkla se ho.

Světlo se vyjasnilo.

Když jsem se ho dotkla znovu, světlo se změnilo z naoranžovělého v namodralé, a tak v zrcadle vynikly tmavě růžové kruhy pod mýma mdlýma očima.

Zase jsem do něj dloubla, aby můj odraz potměněl, a snažila jsem si vzpomenout, kde mám v kufru ta velká trička. Cítila jsem, že mám pod oblečením od zaschlého potu lepkavou kůži. Nutně se potřebu-

ju osprchovat, než zalezu do postele a strčím si dýku pod polštář.

Ve sprše jsem spatřila panel s tlačítky a otevřela pusu údivem.

Je to oficiální. Ava Jade už nežije v ghettu v Lennoxu.

S povzdechem jsem se odtrhla od zážitku čekajícího na mě ve sprše a rozhlédla se po pokoji. Zkontrolovala jsem všechny průduchy a každou škvíru v šatně, než jsem našla, co jsem hledala – uvolněné prkno v dřevěném obložení pod policí a závěsnou tyčí. Pomocí čepele jsem ho opatrně vysunula a nahlédla do tmavé dutiny.

Prozatím to bude muset stačit.

Vysypala jsem obsah kufru na postel a odsunula v něm podšívku. Zpod ní jsem vytáhla papírovou obálku plnou peněz z poslední práce. Strčila jsem ji do nové skříše a zasunula malé prkno zpátky na místo.

Je možné, že už je nebudu potřebovat. Ne, když mám zadarmo střechu nad hlavou a tři jídla denně hrazená z tetiných plateb za školné. Ale pokud bych nedokázala udělat, co ode mě čeká, skončila bych zpátky tam, kde mě našla – na ulici v Lennoxu. A to sakra nepřichází v úvahu. Radši bych umřela, než se vrátila do té špinavé díry.

Odložila jsem čepele hned u dveří sprchového koutu a vstoupila dovnitř. Doufala jsem, že nebudu potřebovat návod, abych pustila vodu. Stiskla jsem pár tlačítek a zaklela, protože se nic nedělo.

„No tak,“ remcala jsem a zmáčkla šipku na zvýšení teploty. „Ať už se vařím v horké vodě, ty pitomá –“

Zalapala jsem po dechu, protože voda nevystříkla z jednoho místa, ale rovnou z pěti. Nejdřív chladná, ale teplota vzrůstala, až mi zarudla pokožka. Přesně tak to mám ráda.

3. KAPITOLA

Ava Jade

Pospíchala jsem do koupelny a slyšela, jak se sirény s každou vteřinou přibližují. V uších mi duněl tep a přehlušil všechny ostatní zvuky. Vrazila jsem do dveří, a když jsem otáčela zrezivělé kohoutky, ruce se mi třásly. Zamazala jsem je od krve.

„No tak,“ pobízela jsem vodu, jako bych mohla pouhou silou vůle přimět trubky v našem mrňavém karavanu, aby se mnou aspoň tentokrát spolupracovaly. „No tak!“

Když první paprsky červených a modrých světél zaplavily karavan, celé tělo se mi třásl.

To ne.

Kdybych to ze sebe dokázala smýt, nezjistili by to. Jenom to musím smýt.

Drhla jsem ruce tak, až mi zrudla kůže. Utrhla jsem si konce nehtů, protože jsem zpod nich nedokázala dostat krev, a strkala je do odtoku.

Někdo bušil pěstmi na dveře. Jestli do nich praští silněji, vyvrátí se a oni se dostanou dovnitř. Najdou mě tady. Uvidí, co jsem provedla.

S horkými slzami v očích jsem zastavila vodu a chystala se ze sebe shodit krví nasáklé tričko, netušila jsem však, kde bych ho v téhle miniaturní koupelně mohla asi tak schovat.

Někdo zase zabouchal a zaslechla jsem, že vedle koupelny někdo zasténal. To se zřejmě probudila máma.

„Jděte do prdele!“ zamumlala v drogovém omámení a zavrčela. Něco se v pokoji rozbilo a péra matrace pod ní zaskřípala. „Podívejte se, co se teď kvůli vám stalo!“

Zatáhla jsem kohoutky a prudce se otočila. Zrak se mi zamlžil tak, že jsem se musela vzpamatovat, abych se vrátila do reality. Ucítla jsem však něco mokrého a lepkavého na tváři a věděla jsem, co bude následovat. Věděla jsem to, protože se to stávalo vždycky. Zaplavila mě beznaděj, stahovala mě ke dnu a já jsem ztěžka dopadla na kolena.

Zase jsem měla ruce pokryté jeho krví a nechala je ležet na svých špinavých džínách. Poddávala jsem se té noční můře. Nedokázala jsem ji setřást. Snažila jsem se o to už mnohokrát. Nezáleželo na tom, že jsem ji ze sebe znovu smyla, vrátí se, jako bych se o to vůbec nikdy nepokusila.

Sevřela jsem třesoucí se ruce do pěstí a zatnula čelisti. Čekala jsem, až sem přijdou strážníci a odvezou mě jako vždycky. Netřásla jsem se však kvůli pocitu viny. Nedýchala jsem přerývaně a krátce, protože bych litovala toho, co jsem udělala.

Ne.

Takový příliv adrenalinu jsem nikdy dřív necítla a nelitovala toho. Když mě konečně přemohla temnota a nalila mi sílu do svalů zakalených adrenalinem a zlomyslnost do mysli, usmála jsem se. Ten bastard si to zasloužil.

Udělalala bych to znovu. *A ještě jednou.*

Bála jsem se jenom toho, jaké to ze mě dělá monstrem. A měla strach ze života v kleci.

Probudila jsem se a prudce zalapala po dechu. Hrudník mi pokrýval studený pot. Ztěžka jsem se nadechla, abych nasála kyslík do plic. Ovšem bez ohledu na to, jak zhluboka jsem dýchala, jsem měla pocit, že nikdy nebudu mít dost vzduchu, abych ty stíny ulpívající mi na těle odehnala.

„Do prdele,“ zamumlala jsem, odhodila příkrývku a postavila se na nohy, abych z polštáře svlékla vlhký povlak a z matrace sundala prostěradlo. Obojí jsem hodila do koše na špinavé prádlo. Čím víc jsem se pohybovala, tím lépe jsem dostávala chvění pod hrudním košem pod kontrolu. Ale teprve když jsem si oblékla tepláky a volnou mikinu, nazula tenisky na spánkem ještě vláčné nohy a dala si do uší sluchátka, pocítila jsem větší klid.

Než jsem třesoucí se rukou popadla dýku, zaváhala jsem, ale pak jsem dostala rozum, sebrala ji a schovala do kapsy. Rukojeť jsem sevřela v pěsti.

Nezáleželo mi na tom, že venku sotva nastal rozbřesk nebo že je strašně chladno. Vyplížila jsem se z pokoje a po ztichlých chodbách vyrazila ven do časného rána.

Když jsem konečně dostala do plic čerstvý vzduch, dech se mi uklidnil. Rychle jsem se protáhla a pak už vyrazila za starou budovu a palcem na mobilu si pustila do uší neodbytný hlas Ruelle, která mi zpívala o hře na přežití.

V téhle hře zvítězím, protože si prohru nemůžu dovolit.

Zpívala jsem spolu s ní a nasadila rychlé tempo. Ulevilo se mi, když jsem za udržovaným hřištěm a zahradami Briarovy akademie našla vyšlapanou stezku. Stromy mě přivítaly do zastíněné náruče a já se nadechla omamné zemité vůně a našla klid, jaký jsem necítila už několik dní.

Opravdu je to teprve pár dní?

Jenom dní?

Od té doby, co táta...

Od té chvíle, co se to stalo.

Zavrtěla jsem hlavou a užívala si pálení, které jsem začínala cítit v nohou. A vítr, jenž mě tahal za konečky vlasů ve volně staženém culíku.

Co se stalo, stalo se, a kvůli tátově neskutečné hlouposti mám teď možná šanci udělat to, co on nedokázal – uniknout ze života, do kterého jsem se narodila.

Od té doby, co nás máma před lety opustila, je teta Humphreyová jediná osoba stojící mezi mnou a ulicemi. Po tom, co se stalo, jsem si myslela, že jsem v prdeli. Protože mi už bylo osmnáct, nemohla jsem čekat, že se o mě někdo postará. Musela jsem to zvládnout sama. Odešla jsem ze střední školy, která stejně nestála za nic, a našla si tolik práce, kolik jsem potřebovala, abych si udržela střechu nad hlavou.

K čertu, stejně jsem i dřív platila většinu nájemného za tátu. Jenže pak se tam objevila ona, v nóbl limuzíně a se směšným kloboukem, a udělala mi životní nabídku.

Teta Humphreyová a táta spolu nevycházeli. Chápu proč. Ta ženská je naprosto nesnesitelná a táta byl... no, prostě táta. Byli tak rozdílní, že víc už to snad ani nešlo.

Nabídla se, že mě vezme k sobě, když jsem byla v podstatě ještě v plenkách, aby táta mohl utrácet

spoustu peněz za sázení. Vsadím svou levou ledvinu, že tu nabídku hodně zvažoval, než ji nakonec odmítl.

Přijmout její nabídku mi teď skoro připadá jako zrada, když vím, že ji táta dřív odmítl.

Jenže na to, abych ji nepřijala, byla příliš lákavá. Odmítl by ji jenom hlupák.

Nabídla mi, že mi finančně zajistí pohodlný život, dá mi peníze na vzdělání a koupí mi malý byt ve městě, má to však háček – musím strávit maturitní ročník na Briarově akademii, nezaplést se do potíží a dostat se na konci školního roku na dobrou vysokou školu.

Pokud to zvládnu, teta pro mě zařídí úplně nový život. Mám na dosah ruky to, o čem jsem v Lennoxu vždycky snila – možnost uniknout. Musím se jenom řídit několika pravidly a chovat se jako slušná Ava Jade a můžu to mít.

Odfrkla jsem si, zatímco jsem ztěžka oddechovala, a zakroutila hlavou. Pokud se mi privilegování potomci bohatých a slavných tady na téhle nóbl akademii nebudou plést pod nohy, bude to snadné jako hračka. Můžu si hrát na hodnou holku a držet hlavu skloněnou následujících zhruba devět měsíců, ne?

Rozhodně ano.

Praskot v dálce mě přiměl zpomalit. Vytáhla jsem si sluchátka z uší a rozhlédla se mezi stromy. Volnou ruku jsem strčila do kapsy a sevřela v ní tenký kov. Zdálo se mi, že jsem zahlédla pohyb, nebyla jsem si však jistá, jestli to nebyla jen hra pomalu sílícího ranního světla.

Kruci. Stejně už je čas, abych se vrátila. Ještě jednou jsem se rozhlédla, usoudila, že tam nic není, a otočila se. Naskočila mi však husí kůže, protože jsem celou cestu až k pečlivě zastřiženému trávníku měla pocit, že mě někdo sleduje.

4. KAPITOLA

Rook

„Určitě jsi zamkl?“

Paní Juneová to pronesla zadýchaně, protože jsem ji ohnul o hranu kostelní lavice, zvedl jí dlouhou sukni a svými koleny jí odtáhl nohy dál od sebe.

„Je zamčeno,“ ujistil jsem ji, ale netušil jsem, jestli jsem to fakt udělal. Měl jsem to na háku.

Sjel jsem rukou po jejím tlustém zadku a odtáhl tělové kalhotky stranou, abych jí přitiskl dva prsty k otvoru. Zvedla ruce, aby se chytila lavice v další řadě, a ze rtů jí uniklo trhavé zasténání.

Už pro mě byla připravená. Jako vždycky.

„Líbí se ti to, Caro?“

„Říkej mi paní Juneová,“ vykřikla, když jsem strčil prsty dovnitř a ucítil na nich, jak se jí svírá frnda.

Rozeplnul jsem si džíny, nechal je spadnout na zem a vystavil tvrdého ptáka studenému vzduchu v kapli jenom na vteřinu, než jsem ho zabořil do horké kundy. Neobtěžoval jsem se s tím, abych jí dopřál čas se mi přizpůsobit. Zavrčel jsem a plácl ji po zadku tak, že na něm zůstal třesňově červený otisk ruky.